

Arrest

nr. 196 833 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 augustus 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard; verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 2 mei 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 24 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 24 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 september 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 december 2011 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juli 2012 wordt de beslissing van 3 mei 2012 ingetrokken.

Op 26 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juni 2013 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 april 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 17 april 2014 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden genomen.

Op 3 juli 2014 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 januari 2015 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de zesde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 april 2015 dienen verzoekers een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de zevende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 157 720 van 4 december 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 28 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de zevende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: de aanvraag wordt ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 192 978.

Op 6 maart 2017 dienen verzoekers een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de achtste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Aan verzoekers worden tevens bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 2017 worden de beslissingen van 22 mei 2017 ingetrokken.

Op 11 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de achtste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 maart 2017. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.03.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

S., S. R.R.Nr: (xxxxxxxxxx)

Geboren te D. op (...)

+ Echtgenoot:

S., F. R.R.Nr: (XXX)

Geboren te B. op (...)

+ Kind:

S., A. R.R.Nr: (xxxxx)

*Geboren te G. op (...)*2006

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

+ meerderjarig kind:

S., L. R.R.Nr: (xxxx)

*Geboren te G. op (...)*1992

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23/04/2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 06.03.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 07/07/2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07/07/2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

Op 11 juli 2017 worden ten opzichte van verzoekers eveneens bevelen genomen om het grondgebied van het Rijk te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: S., S.

geboortedatum: (...)1968

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Kosovo

+ Kind:

S., A. R.R.Nr: (xxxx)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

c 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 17/04/2014 en betekend op 08/05/2014.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: S., F.

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 17/04/2014 en betekend op 08/05/2014.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: S., L.

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

c Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“Verzoekers menen volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing dd. 11.07.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard:

Het middel bestaat uit een schending van artikel 3 EVRM, van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, verwerende partij ten onrechte stelt

dat er geen risico zou zijn voor de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Door de verslechtering van de medische situatie van verzoekster werd een hoog frequentie neurostimulator, type Nevro geplaatst. De gewone medicatie volstond niet meer. In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij bevestigt het voorgelegde SMG niet louter de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster, maar toont het aan dat de situatie verslechterd is en hoog frequentie neurostimulatie noodzakelijk is geworden.

In die zin kan de aanvraag niet worden afgewezen op grond van artikel 9ter §3, 5de en dient een onderzoek te gebeuren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling.

2.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat bovendien geenszins 'kennelijk' vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit.

Gelet op de vaststellingen van de behandelende arts moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling met hoog frequentie neurostimulatie noodzakelijk is en er bij afwezigheid van behandeling een reëel risico is voor de fysieke integriteit.

Het kan immers niet worden ontkend dat de huidige behandeling absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoeningen van verzoekster en dus een wezenlijke invloed zal hebben op haar fysieke integriteit, minstens een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het is onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben, te meer nu zij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling (hoog frequentie neurostimulatie).

Verwerende partij houdt immers louter voor dat in Kosovo neurostimulators beschikbaar zijn en stelt dat het UNIVERSITY CLINIC CENTER KOSOVO over dergelijke toestellen beschikt. Op welke documenten verweerster zich baseert voor haar stelling, is verzoekers onduidelijk. Dit wordt door de ambtenaar-geneesheer nergens vermeld. Voorheen verwees zij in haar advies van 08.05.2017 louter naar een website waar een ontwerp van offerte van 23.06.2010 stond beschreven om (onder meer) één neurostimulator aan te schaffen, doch dit toonde niet aan dat een neurostimulator effectief aldaar voorhanden was (het gaat immers om een offerte), laat staan dat het type dat door verzoekster wordt gehanteerd er aanwezig zou zijn. Na het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing (RvV 206 662), trok verweerster dan ook op 07.07.2017 haar beslissing in.

Voor haar huidige advies verwijderde zij enkel de verwijzing naar de website, doch zonder vermelding op welke bron zij zich dan wel baseert om voor te houden dat de neurostimulator voor verzoekers voorhanden zou zijn.

Verzoekers hebben (na het intussen ingetrokken advies van de ambtenaar-geneesheer) contact opgenomen met dit centrum. Het UNIVERSITY CLINIC CENTER KOSOVO deelde hierbij uitdrukkelijk mee dat zij niet beschikken over een apparaat voor neuro-stimulatie bekend als HF10 Therapie voor de diagnose Fouled Back Surgery Syndroom. Dit werd zowel bevestigd door de directeur-generaal van de Klinisch en ziekenhuisdienst van de Universiteit van Kosovo (stuk 6), als door de directeur van de kliniek van neurologie (stuk 7), nadat de zoon van verzoekers hiervoor op 06.07.2017 een verzoek hadden ingediend bij het ministerie van Volksgezondheid van Kosovo, afdeling gezondheidsdiensten (stuk 8).

In casu gaat het immers specifiek om een hoog frequentie neurostimulator (type Nevro)³ dat operatief werd aangebracht bij verzoekster zodat de pijnen leefbaar zouden zijn (VAS-score van 3/10). Deze neurostimulator is niet verkrijgbaar in Kosovo, laat staan dat deze aldaar kan worden onderhouden. Het is enkel beschikbaar in Europa, Australië en de VS (zie <http://www.nevro.com/English/About-Us/Who-We-Are/default.aspx>).

De behandelende arts in België voorziet een halfjaarlijkse follow-up in het pijncentrum en nazicht van de neurostimulator. Deze laatste dient ook sowieso om de 9 jaar vervangen te worden. Uit geen enkel document dat door verwerende partij wordt aangebracht, blijkt dat zulks zou kunnen gebeuren in Kosovo.

Uit de info van verzoekers blijkt daarentegen dat het aanschaffen en onderhouden van de in casu gebruikte neurostimulator niet kan gebeuren in Kosovo (zie website en stukken 6-8).

Aangezien deze medische behandeling in Kosovo niet beschikbaar is en mede gelet op de toestand van de gezondheidszorg in haar land van herkomst is een terugkeer voor verzoekster dan ook geen optie, zeker ook omwille van de beperkte aanwezigheid van degelijke artsen én de beperkte financiële middelen van verzoekers.

Het is bovendien algemeen gekend dat er in Kosovo nog geen gezondheidszorgsysteem is voorzien, met alle gevolgen van dien voor de kostprijs van de behandelingen en medicatie. Verwerende partij heeft hiermee in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden. Zie nochtans *Asylum Applications from the Western Balkans, comparative analysis of trends, push-pull factors and responses*, 2013, te vinden op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/BZ0213708ENC.pdf>, 42.

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekers, gelet op de gezondheidstoestand van verzoekster en de afwezigheid behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Verwerende partij had sowieso moeten nagaan of de noodzakelijke behandeling voor verzoekster (6-maandelijke controle en vervanging van de neurostimulator) afdoende beschikbaar is in Kosovo en ook toegankelijk is.

3.

Conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had de ambtenaar-geneesheer ook de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, moeten beoordelen.

In het advies dd. 07.07.2017 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoekster, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek voor hoog frequentie neurostimulatie in Kosovo niet is gebeurd (schending artikel 9ter Vw., minstens van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel).

In het algemeen is de uitrusting slecht/verouderd. Zie het internetartikel van Caritas International, Landenfiche Kosovo, januari 2010 te vinden op http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/country_sheet_kosovo_januari_2010_NL.pdf, januari 2010, p 58-59:

'In zijn geheel beschouwd zijn de gebouwen van alle centra voor gezondheidszorgen in slechte staat. Het ouderwetse bouwconcept van de ziekenhuizen ("paviljoenziekenhuizen") maakt hen inefficiënt en duur. Het kwaliteitsniveau van de uitrusting is slecht. In de 15-20 jaar voorafgaand aan het conflict werden amper enkele kapitaalsinvesteringen gedaan. Het onderhoud van de gebouwen en uitrustingen is slecht.'

Bovendien is er een tekort aan professioneel opgeleid personeel, zodat het zonder meer duidelijk is dat verzoekster er niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Zie immers het internetartikel van Caritas International, Landenfiche Kosovo, januari 2010 te vinden op http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/country_sheet_kosovo_januari_2010_NL.pdf, p. 52-53:

'Dankzij grote investeringen van de internationale gemeenschap is sedert juni 1999 aanzienlijke vooruitgang geboekt in de diensten voor gezondheidszorg. De Kosovaarse gezondheidszorgsector blijft echter kampen met talrijke problemen die hoofdzakelijk te wijten zijn aan een tekort aan geschikte professionele gezondheidswerkers, aan een slechte planning en inefficiënt management van de gezondheidsdiensten, aan verouderde uitrustingen en onvoldoende bevoorrading van medicijnen. Deze tekorten hebben een negatieve invloed op de gezondheidstoestand van de Kosovaarse bevolking in het algemeen.'

(...)

'Recente schattingen tonen aan dat in Kosovo op 1000 inwoners slechts 0.94 dokters, 2.61 verplegers en 0.06 tandartsen beschikbaar zijn. De gebruikersfrequentie van de PHC en de hospitalen is laag en wordt in verband gebracht met de financiële beperkingen die veel mensen hebben, en hen uitsluiten van verzorging.'

Het is duidelijk dat verzoekster met het tekort aan dokters en het tekort aan middelen, geenszins op afdoende wijze de nodige behandeling kan krijgen in Kosovo. Op geen enkele manier wordt door verwerende partij aangetoond dat verzoekster toegang heeft tot hoog frequentie neurostimulatie (schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook van artikel 9ter Vw., minstens van de materiële motiveringsplicht).

4.

Daarnaast heeft verzoekster gewezen op de corruptie in de medische sector.

Zie Centre for Research Documentation and Publication, 'Health care in Kosovo', 14 maart 2016, <http://cn4hs.org/wp-content/uploads/2016/05/Health-care-in-Kosovo.pdf> :

'Corruption

According to the Transparency International Global Corruption Barometer 2007, 67 % of respondents in Kosovo paid bribes to obtain services (not just health services). On the Corruption Perception Index (CPI), Kosovo ranks 105 out of 176 countries (least corrupt is 1 out of 176). It is embedded in the mindset of Kosovars that without bribing a doctor or a nurse in the state hospital, there is no service and care to be provide for their beloved ones. Corruption in healthcare is harmful due to many reasons: 1. It can have catastrophic effects on low income families by pushing them further into poverty. 2. Such payments are made directly to health care workers, do not contribute to improving health care infrastructure, and therefore are not recorded. Consequently, taxes are not collected, which in turn could be used for the healthcare system itself. 18 At lower levels, corruption has often been encountered in the form of favoritism and small bribery. Similar to other places in the region, this situation in the health sector is especially alarming, and it extends to education, rule of law institutions and public administration (Civil Society against corruption, 2010). Nonetheless, reports show that corruption is more widespread in the situations where citizens face difficulties in gaining access to basic health services, without using connections or paying bribes. Kosovars blamed the hospitals, for most corruption in the society (Chicago-Kent College of Law, 2006). Only 15% of respondents had health insurance, and 84% reported not having it. In a survey conducted by the USAID in 2013, it was noted that this implies their healthcare costs have to be provided from outside sources, including assistance from family, relatives or friends.¹⁹ A large number of Kosovars seek services outside Kosovo, either in neighboring Macedonia, Albania and Serbia or in Western Europe.'

Zie ook in internetartikel van Independent Balkan New Agency, 'Kosovo: Healthcare system has many problems', te vinden op <http://www.balkan.eu.com/kosovo-healthcare-system-problems/>, 08.08.2016:

'Julie Coleman of the Center for Research, Documentation and Publication, said during the presentation that Kosovo's financial sources are restricted and that less is spent on healthcare. She said that like in any other sector, even in the healthcare system there is corruption and that bribery is needed to obtain good service. "Unfortunately, only 15% of the population is in the healthcare insurance fund, while the rest is obliged to pay from their own pockets", said Coleman. According to her, patients are obliged to spend for treatment abroad and that the amount that they spent on an annual basis for this service abroad is 80 million euros.'

Op geen enkel moment werd hiermee rekening gehouden door verwerende partij.

Dit klemmt des te meer nu verzoekster niet over de nodige financiën beschikt om tegemoet te kunnen komen aan deze wanpraktijken en evenmin in de mogelijkheid zal zijn om elders (bvb. in een ander land) hoog frequentie neurostimulatie te laten onderhouden of te vervangen.

Zie ook Centre for Research Documentation and Publication, 'Health care in Kosovo', 14 maart 2016, <http://cn4hs.org/wp-content/uploads/2016/05/Health-care-in-Kosovo.pdf>, p. 5 :

'Lack of equal access to health care services and widespread poverty makes the situation worse. High out-of-pocket payments raise many concerns about equality and equity of access to health care services, particularly for the vulnerable groups. Such payments are higher in urban than in rural areas. Households spend approximately the same amount on health care across the income distribution, however the poor are the most harshly hit in terms of share of the overall consumption.'

Verwerende partij heeft met deze elementen geen enkele rekening gehouden bij de beoordeling van de aanvraag 9ter Vw.

5.

Verzoekster zal in Kosovo niet afdoende kunnen beschikken over aangepaste medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Naast de afwezigheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en het financiële kostenplaatje moet tevens worden opgemerkt dat verzoekster levenslang behandeling en begeleiding nodig zal hebben om de aanhoudende pijnen dragelijk te maken.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij stelt dat er in casu kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, noch een risico inhoudt is op een onmenselijke of vernederde behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Zoals hoger blijkt is het gevoerde onderzoek duidelijk niet afdoende (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen."

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel halen verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat er geen adequate behandeling is het land van herkomst. Zij stellen dat de huidige behandeling met neurostimulator absoluut noodzakelijk is voor het draaglijk maken van de aandoeningen. Zij vervolgt dat nergens wordt vermeld waarop men zich baseert om voor te houden dat de neurostimulator voorhanden zou zijn. Er zou bovendien een tekort zijn aan professioneel opgeleid personeel. Verzoekende partij verwijst hierbij een rapport van caritas International uit 2010. Er zou eveneens corruptie zijn in de medische sector. Tenslotte stellen verzoekers niet over de nodige financiële middelen te beschikken om tegemoet te komen aan die wanpraktijken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet d.d. 6 maart 2017 reeds dezelfde aandoening als bij de medische regularisatieaanvraag op 23 april 2015. Verzoekers bevestigen zelf in het verzoekschrift problemen met de wervelzuil te hebben.

De zevende medische regularisatieaanvraag werd op 28 juni 2016 ongegrond verklaard, omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling daar die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het loutere feit dat er thans nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk wat de mogelijke bijwerkingen zijn.

De verwerende partij – die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvra(a)g(en) – kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft, zoals reeds aangehaald, immers duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de

vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift (cfr. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 98 854, d.d. 14 maart 2013).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de eerste medische regularisatieaanvraag. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, bevoegd is om zich uit te spreken over de aanwezigheid van nieuwe medische elementen. Deze heeft derhalve geheel binnen de hem toegekende bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Het medisch advies maakt vervolgens melding van de nieuwe elementen die niet eerder werden aangehaald, m.n.:

“(...)dat er ten gevolge van aanhoudende pijnklachten met goed succes een neurostimulator werd geïmplant.

Daarvoor blijven er verder nog tweemaal per jaar opvolgingen noodzakelijk.

Wat betreft de pathologie werd er reeds uitgebreid aangetoond door mijzelf dat deze perfect kan behandeld worden in haar herkomstland, namelijk Kosovo.

Wat de bijkomende problematiek van de neurostimulator betreft, moet gesteld worden dat het UNIVERSITY CLINIC CENTER IN KOSOVO over dergelijke toestellen beschikt en dus ook verder kan opvolgen. Bijkomende documentatie wordt bij het administratief dossier gevoegd.”

Waar verzoekers stellen dat nergens wordt vermeld waarop men zich baseert om voor te houden dat de neurostimulator voorhanden zou zijn, verwijst verwerende partij naar de documenten die aan het medisch dossier werden toegevoegd (in bijlage) waaruit duidelijk blijkt dat het University Clinic Center in Kosovo beschikt over een neurostimulator. Uit die documenten blijken de weerhouden offertes door de universitaire kliniek en de daaraan verbonden prijzen, evenals de datum van ondertekening van het contract voorzien op 10 juli 2012 en vermelding dat dit contract. Dit contract werd beschermd en ondersteund door de Albanese overheid.

Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

In tegenstelling tot wat verzoekers laten uitschijnen, is het geenszins vereist dat het kwaliteitsniveau van de zorgen in de Kosovo vergelijkbaar moet zijn met het systeem dat in België bestaat. Het tegendeel wordt door haar niet aangetoond. Het arrest nr. 10486/10 d.d. 20 december 2011 ‘YOH-EKALE MWANJE t/België’ van het EHRM handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld. Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicamenten in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten. Het Hof stelde verder dat verzoekster niet in een kritische situatie verkeert en in staat is om te reizen.

Voorts gaan verzoekers eraan voorbij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat moet worden bepaald of “met honderd procent zekerheid kan gegarandeerd worden” dat een vreemdeling in zijn land een optimale medische verzorging zal krijgen – een garantie die ook in België niet kan worden gegeven – doch slechts dat moet worden nagegaan of er een reëel risico bestaat dat het leven of de fysieke integriteit van een zieke vreemdeling in het gedrang dreigt te komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of dat er een reëel risico bestaat dat deze in zijn land van herkomst, ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling, in een onmenselijke en vernederende situatie dreigt terecht te komen. De ambtenaar-geneesheer heeft, zoals supra is gebleken, uiteengezet waarom hij van oordeel is dat een dergelijk reëel risico niet bestaat en verzoekers tonen niet aan dat hij op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

M.b.t. de schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire

redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Aangaande de kostprijs van de behandeling in Kosovo en de corruptie in de medische sector, dient te worden opgemerkt dat verzoekers met hun betoog volledig voorbijgaan aan de motieven van een eerder medisch advies waar gewezen wordt op de financiële toegankelijkheid van de zorgen, de instanties en projecten waarop zij beroep kunnen doen het feit dat verzoekers geen enkel bewijs voorleggen van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn, waardoor er dus vanuit kan worden gegaan dat zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De in casu voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

2.1.3.2. In casu wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23/04/2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 06.03.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 07/07/2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Tevens wordt het volgende overwogen:

"Echter het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07/07/2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

Het medisch advies van de arts-adviseur van 7 juli 2017, dat deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing en dat bij deze beslissing werd gevoegd, luidt als volgt:

"(...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 6.3.2017. Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag op 6/3/2017 te vergelijken met deze ingediend op 23/4/2015.

Betrokkene legt in haar aanvraag dd. 6/3/2017 een SMG voor opgesteld door Dr. S. op datum van 6/2/2017 (+bijlagen/aanvullingen 26/1/2017, 26/12/2016, 21/9/2016, 14/9/2016, 18/5/2016, 28/9/2015).

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de diagnose van mevrouw S., S. ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 23/4/2015.

Op het SMG 6/2/2017 en voormelde bijlagen/aanvullingen wordt namelijk vermeld dat Mevr. S. lijdt aan problemen thv. wervelzuil waarvoor reeds vroeger operatief werd ingegrepen.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl. dat er ten gevolge van aanhoudende pijnklachten met goed succes een neurostimulator werd geïmplanteerd.

Daarvoor blijven er verder nog tweemaal per jaar opvolgingen noodzakelijk.

Wat betreft deze pathologie werd reeds uitgebreid aangetoond door mijzelf dat deze perfect kan behandeld worden in haar herkomstland, namelijk Kosovo.

Wat de bijkomende problematiek van de neurostimulator betreft, moet gesteld worden dat het UNIVERSITY CLINIC CENTER IN KOSOVO over dergelijke toestellen beschikt en dus ook verder kan opvolgen. Bijkomende documentatie wordt bij het administratief dossier gevoegd.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die

aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°). (...)."

Uit de eerste bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur blijkt bijgevolg dat de eerste bestreden beslissing twee situaties omvat: enerzijds is er de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet) en anderzijds is er de vaststelling dat eerste verzoekster een element aanbrengt dat niet eerder werd ingeroepen en in dit verband wordt vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet (toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet). Inzake dit nieuw element verduidelijkt de arts-adviseur dat er als gevolg van aanhoudende pijnklachten een neurostimulator geïmplant werd waarvoor er tweemaal per jaar opvolging nodig is. De arts-adviseur stelt dat het *University Clinic Center* in Kosovo over dergelijke toestellen beschikt en de opvolging kan verzorgen.

2.1.3.3. In het eerste middel beperken verzoekers zich tot kritiek op het tweede deel van de eerste bestreden beslissing, met name dat een neurostimulator werd geïmplant bij eerste verzoekster en dat in dit verband moest worden nagegaan of de behandeling (opvolging van het implantaat) beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Verzoekers wijzen erop dat de behandeling met neurostimulatie noodzakelijk is maar dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze behandeling. Verzoekers vermelden dat de arts-adviseur in het advies melding maakt van het feit dat neurostimulators beschikbaar zijn in Kosovo en dat het *University Clinic Center* in Kosovo over dergelijke toestellen beschikt, maar dat het onduidelijk is op welke documenten of bronnen de verwerende partij zich steunt voor deze stelling. Verzoekers stellen dat volgens hun eigen informatie blijkt dat het *University Clinic Center* in Kosovo niet beschikt over een apparaat voor neurostimulatie. De bij eerste verzoekster ingebrachte neurostimulator is niet verkrijgbaar in Kosovo en kan daar niet worden onderhouden. De behandelende arts in België voorziet nochtans een halfjaarlijkse *follow-up* in het pijncentrum en nazicht van de neurostimulator. Verzoekers concluderen dat de medische behandeling dus niet beschikbaar is voor eerste verzoekster in Kosovo.

2.1.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het standaard medisch getuigschrift d.d. 6 februari 2017, gevoegd bij de aanvraag van 6 maart 2017, onder "*C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:*" het volgende vermeld wordt:

*"- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal: hoog frequentie neurostimulator na medicamenteuze behandeling met paracetams diclofenac, tramadol, diazepam
- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)
Proef neurostimulatie: 8 – 11/11/16
Definitieve inplant: 12 – 14/12/16
- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: levenslang"*

Onder "*F/Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? (...)*" wordt vermeld "*Jaarlijkse follow-up in pijncentrum is noodzakelijk + nazicht neurostimulator, vervanging 1x/9 jaar*".

Uit het advies van de arts-adviseur d.d. 7 juli 2017 blijkt dat "*wat de bijkomende problematiek van de neurostimulator betreft*", hij vaststelt dat het *University Clinic Center* in Kosovo over dergelijke toestellen beschikt en dus ook verder kan opvolgen, hij vermeldt "*Bijkomende documentatie wordt bij het administratief dossier gevoegd*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt, opgesteld in het Kosovaars met vertaling, uitgaande van het "*University Clinical Centre of Kosova*" d.d. 28 juni 2012. Uit de vertaling (het Engels en het Nederlands worden door elkaar gebruikt) blijkt dat dit de voorbereiding voor de toekenning van een contract betreft, met als "*date of contract award*" 28 juni 2012 en als "*scheduled date of signature of the agreement*" (voorziene datum van ondertekening van het contract, eigen vertaling) 10 juli 2012. Als "*lot 15*" wordt "*neurostimulator*" vermeld en als "*lot 10*" "*extracorporale schokgolf Lithotripsie*". In het administratief dossier bevindt zich

ook nog een Med-COI document dat handelt over een patiënt met geschiedenis van neurochirurgie maar dit document bevat geen verwijzingen naar een ingeplante neurostimulator of nazicht daarvan.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij over het voorhanden zijn van de neurostimulator in Kosovo en over het nazicht daarvan het volgende: *“Waar verzoekers stellen dat nergens wordt vermeld waarop men zich baseert om voor te houden dat de neurostimulator voorhanden zou zijn, verwijst verwerende partij naar de documenten die aan het medisch dossier werden toegevoegd (in bijlage) waaruit duidelijk blijkt dat het University Clinic Center in Kosovo beschikt over een neurostimulator. Uit die documenten blijken de weerhouden offertes door de universitaire kliniek en de daaraan verbonden prijzen, evenals de datum van ondertekening van het contract voorzien op 10 juli 2012 en vermelding dat dit contract. Dit contract werd beschermd en ondersteund door de Albanese overheid. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.”*

In de nota wordt bijgevolg bevestigd dat het document dat zich in het administratief dossier bevindt, offertes betreft die door het *University Clinic Center* in Kosovo worden aangenomen en de daaraan verbonden prijzen en dat de voorziene datum van ondertekening van het contract 10 juli 2012 is. De verwerende partij betwist niet dat dit document dateert van 28 juni 2012, vóór de voorziene datum van ondertekening.

De Raad dient vast te stellen dat de bewering van de verwerende partij dat *“het UNIVERSITY CLINIC CENTER IN KOSOVO over dergelijke toestellen beschikt en dus ook verder kan opvolgen”* enkel steunt op een veronderstelling en niet op feitelijke gegevens. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat een contract dat o.a. de levering van neurostimulators omvat, ondertekend zal worden op 10 juli 2012. Een ondertekende versie van dit contract bevindt zich niet in het administratief dossier. Tevens wordt erop gewezen dat het advies van de arts-adviseur dateert van 7 juli 2017 en het stuk, dat zich in het administratief dossier bevindt, van 28 juni 2012. Een effectief afgesloten contract (voorziene datum was 10 juli 2012) of een meer recente bevestiging van het *University Clinic Centre* in Kosovo dat zij over dergelijke toestellen beschikken en deze dus kunnen nazien, bevindt zich niet in het administratief dossier, zodat het niet op een correcte feitenvinding steunt om te stellen dat het *University Clinic Centre* in Kosovo op datum van de bestreden beslissing *“over dergelijke toestellen beschikt en dus ook verder kan opvolgen”*.

Deze vaststelling van de arts-adviseur steunt niet op een correcte feitenvinding. Bijgevolg is ook de eerste bestreden beslissing, waarvan dit advies deel uitmaakt, aangetast door een motiveringsgebrek en kon niet op grond van een correcte feitenvinding worden vastgesteld dat *“uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 07/07/2017 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) (niet) kennelijk (blijkt) (...) dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet is in de aangegeven mate aangetoond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Er wordt niet ingegaan op de overige onderdelen van het eerste middel.

Het eerste middel is gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

“Verzoekster meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de respectievelijke bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11.07.2017 (als accessorium van de beslissing dd. 11.07.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard):

II.2.2.1 Het middel tegen de bevelen bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden van de medische zorgen in het land van herkomst.

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoegankelijkheid van de behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een grondig onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van medische redenen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11.07.2017 vormen dan ook een schending van artikel 3 EVRM (zie dienaangaande ook 9ter aanvraag dd. 06.03.2017), minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 11.07.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

2.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt verzoeker de schending aan van redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Hij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met zijn medische toestand en met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers, die zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de ongegrondheidsbeslissing aanvechten, beiden genomen op dezelfde dag, bezwaarlijk kunnen voorhouden als zou het bevel genomen zijn zonder een voorafgaandelijke beoordeling van de medische toestand.

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, nu verzoekers de opgeworpen schending niet concretiseren.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

2.2.3. Gelet op de gegrondheid van een middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wat aanleiding geeft tot de vernietiging ervan, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat niet kan worden uitgesloten dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden aangenomen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij momenteel geen standpunt ingenomen inzake artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending wordt aangevoerd. Bijgevolg kan in de huidige stand van het geding de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de vier bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET